

Barn av våren

Novell av Rebecka Mattsson

Segrande bidrag i tävlingen om Lilla Erik Lindegrenpriset 2011

Matsudaira Aki bet sig i läppen för att inte stöna högt av smärta. Vägen de färdades på var stenig och skumpig trots att de snart nått Kyoto. Han var helt försvarslös mot gatans alla gupp, där han låg, inklämd i den trånga vagnens packutrymme. Om han misslyckades med att hindra så mycket som ett enda ljud av smärta från att överrösta hjulens gnisslande, så att kusken hörde honom, då skulle han vara dödens, och denna gång på riktigt. Aki lyfte på tyget som skymde honom. Trähus hade börjat ersätta den gräsiga naturen som tidigare omgivit vägkanten. Så fort de drev genom någon passande av Kyotos blomsterstäder, hanamachis, så skulle han ta chansen och lämna vagnen. Han skulle lämna den familj han aldrig någonsin tillhört och bli den vackra varelse som han i bitterhet sukta efter att kunna vara. Aki hade alltid varit en klen pojke, en skugga av den son överhuvudet av Matsudaira velat ha. Det hade drivit honom till vansinne då han lyssnat till vindarna och hört alla bybors oförskämda rykten. Men Aki lät vindarna istället leka med de sträva svarta hårstråna, trösta honom. Om det inte varit för ryktena; "den yngste Matsudaira är mer kvinna än sin syster" och "ser du hur han rör sig? Så graciöst att vilken man som helst skulle be för hans beröring", så skulle nog han ha låtit döda sin syster ty hon hade allting som han trånade efter att ha. Hon var den Aki föraktade mest. Han drog en djup suck. Han hade ganska fort insett att hans röst, hans anletsdrag och inte minst hans silkeslena hud, kunde hjälpa honom att uppfylla sina djupaste drömmar. Vagnen skumpade på. Och nu när Matsudaira Aki var död fanns det ingen som skulle leta efter honom, ingenting som skulle hindra honom. När husen började tätna och djurets klappande på vägen började överröstas av en stads ljud, det var i det ögonblicket Akis hjärta stannade. Fasaderna var dekorerade med blommor och snart kunde han höra en kvinnas röst skära genom den varma luften. Hans ögon växte sig stora.

– Vi ger dig te och sjunger och..! Hon flämtade till och putade med de rödmålade läpparna. Kusken skakade besvärat på huvudet och ignorerade den unga flickan. Han frustade och rättade till sidenbältet i midjan.

– Herrn! Kom tillbaka! Ropade hon gällt efter honom. Bakom henne ryckte en äldre kvinna tag i kragen till kimonon.

– Eri, du skämmer ut oss sluta genast att skrika sådär, sade kvinnan. Hon hade ett högt buret huvud och lång hals. Aki tänkte att hon säkert varit mycket vacker i sina

yngre dagar. Flickan däremot hade knubbiga kinder och en platt näsa. Så fränstötande, tänkte han. Men nu visste han att han kommit rätt i alla fall. Han gled ur vagnen så smidigt han kunde, men snavade på kjolen och föll över en trave lådor. Det lät ordentligt då lådorna under buller och bång föll ner till marken. Aki vände skräckslaget upp blicken. Mannen i vagnen vände inte ens på huvudet. Just då han skulle till att lättat pusta ut, tog något tag i hans arm med ett stadigt grepp och vred om. Aki kved till av smärta och kisade upp på personen. Det såg ut som en köpman. – En sådan klumpig liten flicka! Vad gör du i mina varor? Fräste han. Aki stammade. När mannen inte fick något begripligt svar släppte han greppet. – Ge dig av! Jag vill inte se ditt ansikte här igen din nedrans småtjuv! Aki bugade snabbt, ursäktande och skyndade iväg med korta steg. Trots att han ibland provat sin mors sidenklänningar hemma, var det långt ifrån att springa omkring den typ av snäva kjolar hans syster brukade bära. Och det var såklart en sådan som han knyckt ur hennes klädkammare. Han hade noga tänkt igenom sin klädsel. Han ville inte verka för rik, då skulle de förstå att någonting var lurt, men han ville inte verka fattig heller. Då skulle han få hålla till i ett sunkigt litet tehus utan varken stil eller den etikett han eftersträvade. Han hade ett par nötta skor och håret löst uppsatt, det skulle balansera upp den lite dyrare klädnaden han bar. Framför honom låg det vackraste tehuset han någonsin sett. Han tvärstannade. Det var där hans drömmar låg. Han kunde höra det nu. Vindarna försvagades av husväggarna, men nådde ändå fram till honom i små, nästan döende viskningar. Här var det. Han lade en hårslinga tillrätta.

*

Kazue tittade upp. Hon hade just druckit en kopp rykande varmt te. Det måste hon erkänna, Kiyomi var verkligen en pärla. Hennes sätt att utföra teceremonin skulle bli mycket beryktad, det kände hon på sig. Kazue kände sig stolt. Ännu var hon duglig minsann, hon var stolt över sig själv. Hon kanske var för gammal för att själv verka som geisha men hon hade ett speciellt öga. Hon kunde se skönhet även i mörker, men även se det dolda mörkret i en skönhet. Hennes läppar var krökta i ett självbelåtet leende, ännu en gång hade hon funnit något stort – en talang! Och när hon fick se en alldeles utomjordiskt vacker flicka stå framför henne i dörröppningen, så undrade hon om denna dag kunde bli ännu mera lyckad. Kazue nickade kort mot flickan.

– Tala, sade hon med hes röst. Hon visade inte hur imponerad hon var av flickans uppenbarelse.

– Mitt namn är Aki. Flickan föll till golvet i en djup bugning. Jag vill be om fruns givmildhet, omtänksamhet och förståelse... Snälla, låt mig vila under din tillsyn. Jag lovar att ge min själ, om du så bara kan göra mig till en av er. Kazue nickade gillande. Flickan verkade genuint vilja bli en geisha. Många hade säkert försökt övertyga henne om att hon var en galning; *ännu en vacker flicka, bara ute efter pengar och en bortskämd tillvaro*, men Kazue visste när någon var en geisha. Det krävdes mycket arbete och slit, men innerst inne var man född till det. Och denna Aki var född till geisha, ingen tvekan om det. Kazue reste sig långsamt och slog sig ner mittemot flickan, som fortfarande låg med pannan mot golvet. Hon förde en hand till det långa håret.

– Strävt hår... Mycket sällsynt, nickade hon gillande. Det var ett stort problem bland de flesta flickor, deras hårstrån var så mjuka att håruppsättningarna blev lösa och hårtestar gled ur klämmorna. Hon fortsatte att dra handen längs hjässan på Aki. Sedan nerför halsen, över nyckelbenet och ner mot bröstet. Aki skälvde till då Kazues hand närmade sig bröstet. Kazue nickade.

– Aldrig blivit smekt här? En oskuld alltså... Hon nickade igen, ännu mer imponerat. Hon avlägsnade handen. Det fanns flickor som var dumma nog att komma till tehus som gravida för att sedan skylla graviditeten på en kund och sedan ha en fast plats i tehuset. Men så lättlurad var inte Kazue. Nej, sådant höll de inte alls på med på detta tehus!

– Men Aki är väl inte ett så passande namn. Det är på hösten då allting dör, då vintern tjäl allt behag och all värme som finns både utomhus och inom oss... Jag tycker mer om våren, gör inte du det? Aki besvarade frågan med att lyfta huvudet och sedan föra det ned mot golvet igen.

– Om du var ett barn av våren istället för en mörk höstdag, vore du en så mycket mer förtjusande ung dam. Eller vad säger du? Skulle inte Haruko vara ett bättre namn för dig? Kazue konstaterade det i frågande form, men var svaret annat än medgivande så dög det inte.

*

Aki betraktade sin spegelbild. Han var nu Haruko: en lärling, en *maiko* vid Kazues tehus. Eller... kunde han tillåtas tänka på sig själv som *hon*? Ett litet leende reflekterades i spegelglaset. Den vita masken av smink var lagd. En äldre maiko, Kiyomi, slet och drog i Harukos hår. Det var viktigt att håret låg perfekt. Han kunde knappt bärga sig till hans maikoutbildning var färdig. Då skulle han få bära de vackraste av peruker samt utöva den utsökta konst alla män beundrade. Det rådde

någon slags magi över en geisha, varför skulle annars en man hellre dricka te med henne än att älska med sin fru? När håret var klart bugade han som tack. Hon himlade med ögonen.

– Jag är din syster, du behöver inte tacka mig! Sade hon och log sedan. I början hade hon varit en aning kall mot Haruko. *Hon* hade fått göra sin debut efter en knapp månads träning och det hade Kiyomi inte riktigt tyckt var rättvist. Men så fort hon lärt känna Haruko hade hon ändrat åsikt. Det hade visat sig att *hon* var en riktig pärla, både till utseendet och till sättet.

– En av våra stamkunder är intresserad av att träffa dig, han är en av krigarklassens män, sade Kazue. Kiyomi och Haruko tittade upp på kvinnan som kommit in i rummet. Harukos ögon växte. Han hade debuterat på en mindre tillställning men sedan dess hade han bara tränat. Men nu skulle han få ta emot en kund.

– Men du måste ha en av de färdiglärda geishorna med dig, varnade Kazue. Vissa män kan utnyttja faktumet att du inte är fullärd ännu, fortsatte hon med allvarlig röst. Haruko nickade. Han visste att det var det bästa även för honom själv då det fanns en hemlighet som inte fick upptäckas. Det hade blivit vår utanför fönstren och om man blickade ut över alla tak så kunde man se de stora blomstrande körsbärsträden. Detta var den bästa tiden på året, det rådde ingen tvekan om saken. Han kunde verkligen känna att *nu var det hans tur*, och han tänkte inte kasta bort den enda chansen han hade att få leva ett liv som sig själv. Medan Kazue ordnade med vilken geisha som skulle följa med honom till kunden, satt han bara och stirrade in i den tunna skjutdörren av trä som stod där framför honom. Nervositeten han kände lyckades han lätt svälja ner och dölja för omvärlden. Det var inte särskilt attraktivt med en hispig maiko, det var tvärtom lugnet hos de finurliga och vackra kvinnorna som fick männen att känna sig hemma i de enkla tehusen. Haruko kunde räkna ut hur dagen passerade genom att studera skuggspelet som ändrade färg och form mot dörren. Han måste emellertid ha nickat till, då han vaknade av ett ryck. Från nedre planet hördes Kazues gnissliga röst. Hon ropade Harukos namn gång på gång. Upp på fötter, trampa in i skorna, skynda nerför trappan. Han bugade djupt för Kazue och även för geishan. Hon var klädd i en mörkt blå kimono och hennes kindben var lika vita som kragen under det blå sidentyget. En rad olika liknelser tog form i hans huvud. Allt från att hennes skönhet var en reflektion av månen till att hon måste vara en svan som flöt på en spegelblank sjö. Men tillskillnad från andra män kände han inte en gnutta åtrå för denna övermänskligt gracila skapelse, dock hade en beundran som inte tycktes ta slut etablerat sig i hans psyke. Människor som uttalade sig nedlåtande om en flickas skönhet hade ingen aning om vilken makt denna besatt. En svag muskelryckning fick ett leende att visa sig på Harukos läppar. Hans farbror

hade alltid sagt att kvinnor bytt sitt intellekt mot sina åtråvärda drag, något som förargat både honom och hans syster fast på olika sätt. Haruko grävde i minnet, han måste ha hört hennes namn.

– Ta hand om henne Satomi. Kazue lämnade rummet. Av någon konstig anledning kändes inte namnet bekant. Men snart hördes en bestämd knackning på dörren. Satomi gav sig av mot dörren och sköt den åt sidan för att släppa in mannen. Så fort han trädde in, bugade han kort med huvudet. Haruko hann inte ens se hur han såg ut. Han presenterade sig som Watanabe Kouta. För andra gången denna dag blev Haruko överväldigad av skönhet, eller kanske skönhet inte var det rätta ordet att beskriva den unge herr Watanabe med. Han hade ett i grunden välproportionerat ansikte med skarpa ögon och manlig käklinje. Om Satomi var månen, var denne man solen som glödande steg upp i gryningen. Det var som om ett knytnävsslag träffat rakt i maggropen på Haruko. All träning han genomgått, all den självdisciplin som det tagit för att bygga upp den lugna fasaden, var som bortblåst nu. Han vacklade till men lyckades återfå balansen med en diskret knuff från Satomi. Hon bugade djupt och Haruko följde exemplariskt hennes exempel. Det bar snart uppför trapporna in i ett avskilt rum. Eftersom Watanabe frågat efter att få träffa Haruko speciellt, så fick hon göra ordning en sittplats åt honom och sedan själv slå sig ned mittemot. Satomi höll sig i bakgrunden och gjorde te och bevakade dem. Hela eftermiddagen spenderade Watanabe med de två. Satomi betraktade Haruko med ett hemlighetsfullt leende. Hon har verkligen en talang för att föra en konversation, tänkte hon och trippade sedan fram med den rykande kannan. De hade redan druckit två hela kannor nu. Vanligtvis drack man en kopp vardera.

*

– Jag tycker att Haruko ska få vara själv med Watanabe, sade Satomi och strök en hårslinga bakom örat. Haruko ryckte till. Vad var det han hörde? Även Kazue verkade förvånad över det plötsliga uttalandet. Det hade gått drygt två månader sedan Watanabe kommit hit för första gången.

– Hon är bara en maiko, protesterade en av de andra geishorna. Satomi gav henne en sylvass blick.

– Avundsjuka passar dig inte! Orden ljöd iskalla genom rummet. Satomi var vacker och klyftig men hon hade även sällan skådat temperament.

– Hon har mitt medhållande, Haruko är bara en maiko... Sade Kazue eftertänksamt. Satomi höjde ett ögonbryn.

– Men hon har talang, och förresten så stör jag bara dem. Det är klart och tydligt att

ärade Watanabe vill träffas ensam med vår Haruko. Och då menar jag inte i någon slags dålig bemärkelse. Jag skulle snarare säga att den mannen vill anförtro sig till någon som inte utnyttjar hans kunskaper och vrider på hans ord för egen vinning. Eller vad säger du Haruko? Hon vände sig mot Haruko med ett uppmuntrande leende. Blodet steg i hans ansikte och yrseln kom som en biprodukt av allt beröm.

– Jag... Jag litar på ditt omdöme kära syster. Jag är som sagt bara en maiko. Inget mer kom från hans mun. Visst hade han känt precis samma känsla, Watanabe behövde nog en vän mer än något annat och Haruko kände att han kunde vara precis den vännen. Men hans status var låg och det var bäst att inte säga för mycket så att inte de andra flickorna skulle börja tycka illa om honom. Blygsamt vågade han höja blicken lite och titta mot Kazue. Hennes ansiktsuttryck var väldigt svårtydligt. Det var som om det skiftade mellan varje liten blinkning. Rynkorna rörde sig runt den lilla munnen och vittnade om att hon skulle öppna sin mun och uttala domen.

-Vanligtvis, så brukar vi göra såhär men... Hon tystnade och vände blicken mot Haruko. Händer det någonting så har du endast dig själv att skylla, fyllde hon i. Satomi nickade. Hon hade redan bestämt sig för att se till att inget hände. Än var hon vacker, men när hennes tid var över skulle någon måsta ta över hennes roll och det var lika bra att hon själv valde vem hon tyckte skulle passa till den uppgiften. Beslutet hade inte varit svårt, då hon redan första gången insett att Haruko hade något speciellt. Det var som om en drivkraft som de flesta andra saknade existerade likt en aura kring *henne*.

*

Solen sjönk på himlen och världen målades blå. Satomi hade somnat där hon satt lutad mot den tunna väggen för att kunna höra om något hände i Harukos rum. Inne i rummet låg en annan slags tystnad än i de andra rummen. Här var tystnaden inte sövande, utan behagligt bedövande. Allt som var hemligt, allt som gjorde ont och allt som ångrades bleknade bort i ljudet av ingenting. Watanabe hade tystnat. De hade haft ett långt samtal, som varit mer intensivt då inte Satomi befunnit sig i rummet. Haruko hade besvarat artigt till en början, men sedan inskjutit mer och mer av sina egna åsikter i samtalet. När Watanabe lättat på hjärtat blev det dock tyst. Först hade Haruko fått panik över att han inte funnit något lämpligt att säga för att sedan inse att det inte var nödvändigt.

– Du får gärna kalla mig vid mitt namn, avbröt Watanabe tystnaden. Haruko skakade på huvudet.

– Jag kan inte ärade Watanabe, sade han med sin kvinnliga röst och bugade sig

ursäktande för att sedan fylla åter fylla hans kopp med te. Då lutade Watanabe sig fram och placerade en kyss på maikons svala kind. Han bugade och reste sig.

– Jag trodde vi var vänner, sade han och besvarades med ett hastigt nickande.

– Självfallet! Jag ber så hemskt mycket om ursäkt.

– Gör inte det, kalla mig bara Kouta.

– Okej.

– Vad väntar du på? God natt Haruko.

– God natt... Kouta...

*

Kazue såg det, Kiyomi såg det, Satomi såg det, hela tehuset såg det. Haruko kände det. Kouta kände det med all säkerhet. Det var något speciellt mellan dem. Ett väldigt originellt band hade knutits hårt om dem båda. Det kunde inte vara vanlig vänskap men det var heller inte dynamiken som uppstod mellan kvinna och man. Vissa ansåg att det var en sensommaromans som blåst i vind, för visst hade det inte varit såhär mellan de båda under våren eller ens under försommaren? Kiyomi sade att det måste ha börjat hysa känslor för varandra så fort Satomi lämnat dem ifred, fast inte ens hon var säker på att det verkligen var för känslor som blommat upp. De satt alla ihopkrupna intill varandra på bottenplan och drack te. Det var blåsigt och kallt och ingen av deras kunder hade tagit risken att gå ut i blåsvädret för att besöka dem. Förutom Watanabe Kouta. Flickorna och de unga kvinnorna fnissade och viskade nyfiken mellan varandra. Trots att Haruko och han befann sig i rummet precis ovan dem så kunde de inte höra ett ljud. Några suckade besviket, om det inte fanns något att höra, fanns det inte heller något att skvallra om. Men sanningen var att det hände någonting. Inte nu någonting katastrofartat, men det hölls dock en konversation mellan de båda på övervåningen. Deras röster var emellertid sänkta. Haruko visste att det uppstått ett antal rykten om dem.

– Det är ingenting att oroa sig för. Det är bara så att det inte händer mycket här och någonting måste flickorna ha att diskutera. Men så länge vi pratar dämpat så kan vi samtala precis som vi brukar, sade *hon* med mjuk röst. Kouta nickade. Rykten var inget som bekymrade honom. Han sträckte fram handen för att röra *hennes* kind. Han visste om reglerna, han kunde inte bara röra henne hur som helst – även om han ville. Det handlade inte om åtrå, inte vad han ansåg i alla fall, men det fanns något som fick honom att dras till Haruko. Hon var inte som... Han ryckte till då han insåg vad han hade gjort. Framför honom ändrades *hennes* lugna ansiktsuttryck och blev förvridet av panik. Koutas hand hade glidit mer längs Harukos hals och ner till

bröstat. Bröstat var inte mjukt och runt, det var hårt och platt. Regnet utanför fönstret hade förvärrats till storm och de skulle nog kunna starta ett krig utan att de andra i huset skulle höra det. Han sköt undan bordet som låg emellan dem och lät handen glida in mellan sidentygerna som klädde Haruko. Snart gled tyget av axlarna. Ett manligt bröst blottade sig. Kouta tittade upp på Harukos vackra ansikte och sedan ner över Harukos manliga bröstorg. Han hade blivit lurad och bedragen. Han hade velat träffa en vacker ung kvinna som kunde få honom att tänka på... Till sin förvånad kunde han känna hur blodet började pulsera nedanför midjan. Vad var nu detta?

– Kouta... förlåt mig. Men, jag är fortfarande jag. Haruko. Precis som innan. Kouta tittade upp igen, med sin skarpa blick. Kanske hade han hela tiden vetat om det?

*

– Snälla berätta inte för någon, bad han. Hela hans taniga kropp började skaka och tårarna trängde fram. Hans hemlighet var avslöjad, men det som var värst var hur blottad han kände sig inför mannen han hade kommit att börja älska. Han skulle just öppna munnen för att fortsätta be, men ett par bestämda läppar som blockerade hans egna hindrade honom. Kyssen var mjuk men intensiv på samma gång, precis som allt med Kouta. Haruko hade på slutet nästan känt som om Kouta redan visste allt. Men hur hade han kunnat göra det? Tankarna som spretade likt yviga kvistar samlades ihop och fick honom att återgå till nuet. Koutas läppar som vandrade längs hans hals, på samma sätt som hans händer nyfiket. Det var svart i rummet men de kunde ändå urskilja varandras konturer och inte minst känna dem. Snart låg Kouta över Haruko.

– Vad heter du egentligen? Mumlade Kouta mellan kyssarna.

– Aki... ngh...

– Min Aki, viskade han och sedan sa de inte ett ord till utan föll ner i ett erotikens samspel med varandra.

*

Det hade varit sista gången Haruko och Kouta såg varandra. Följande dag då Kouta återvänt med förvirrad uppspelthet hade hans älskade varit borta. Kazue hade viftat iväg honom och ingen av flickorna hade yttrat ett ord. De hade alla tittat ner i marken med sorgsna blickar. Innan han gett sig iväg hade Kazue viskat till honom, så att ingen annan hörde dem.

– Några män av krigarläktet Matsudaira kom och hämtade henne. Jag skulle tro att hon var en dotter på rymmen, kanske iväg från äktenskap eller så. Du om någon borde veta hur hårt krigarklassens döttrar behandlas. Hon nickade menande och Kouta vände sig om för att gå därifrån. Han tänkte tillbaka på natten som varit. Innan de skiljts åt hade hans Aki berättat allt om hur han genomfört sitt eget skensjälv mord för att de inte skulle leta efter honom. Men någon måste ha fått reda på det. Kouta svalde bittert. Han hade känt på sig att något varit annorlunda med den där Haruko. Han hade alltid haft en reservplan, hade alltid vetat vad han skulle göra för att slippa bli fängslad i förtryckets klor ännu en gång. Kouta slöt ögonen. Han hörde vad träden viskade. Hans Aki fanns inte längre kvar. Löven prasslade och gjorde på så sätt sitt budskap tydligt.

– Aki, viskade han. Snälla, kom tillbaka.

© Rebecka Mattsson